

TILTAL EBESLUTNING

STATSADVOKATENE

i

OSLO LAGSOGN

- Gjør vitterlig: 1. Peter Andreas Harsem, f. 10/10-1884,
- bopel: Sørkedalsvn. 93, Oslo -
2. Øyvør Hønsson, f. 3/3-1893,
-bopel: Framnes terrasse 1, Oslo -
3. Oddvar Halbostad, f. 21/11-1919,
- bopel: Strøm terrasse 6, Drammen -
4. Aleksander Lange, f. 12/8-1901,
- bopel: Vækerøvn. 36 B, Oslo -
5. Nils Vikdal, f. 16/7-1897,
-bopel: Fløivn. 25, Kristiansund N -
- C. Arvid Birger Arntzen, f. 28/1-1906,
- bopel: Kranavn. 50, Kristiansund N -

settes herved under tiltale ved Eidsivating lagmannsrett til fellelse etter

nr. 1, Harsem,

I. prinsipalt: straffelovens § 247, jfr. § 248,

for mot bedre vitende i ord eller handling å ha opptrådt på en måte som er egnet til å skade en annens gode navn og rykte eller utsette ham for hat, ringeakt eller tap av den for hans stilling eller næring fornødne tillit,

subsidiært: straffelovens § 247,

for i ord eller handling å ha opptrådt på en måte som er egnet til å skade en annens gode navn og rykte eller utsette ham for hat, ringeakt eller tap av den for hans stilling eller næring fornødne tillit,

a) ved i sin pamflett "Folkedommen over retts-
svikerne" s. 27 å ha skrevet: "Når jeg nå påstår at dommere i
landssviksaker i sine domspremisses framfører den rene usannhet,

så vil vel også en slik generell påstand gå upåaktet hen.

For at så ikke skal skje - vil jeg nevne at i en dom avsagt av, bl.a. lagdommer Thor Breien og dommer Østlid har disse herrer forgått seg som foran nevnt. Disse herrer mener jeg har brutt sin dommered - og i en rettsstat burde de fjernes fra sine embeter.",

b) ved i sin pamflett "Folkedommen over rettssvikerne" s. 51 å ha skrevet følgende: "Den samme politifullmektig With tok en fabrikkieiers salongmøblement i sin besittelse og da With flyttet til Oslo tok han det med seg. With nektet lenge å levere møblene tilbake. Da fabrikkieieren skulle hente disse i Oslo, viste det seg at With hadde "lånt" halvparten av møblementet til sin svigermor hvor det måtte hentes. Senere har With nektet å betale leie av møblementet og erstatning for påført skade. Ja - slike eksempler kunne det nevnes hundrevis av over hele landet. Jeg har trukket dette ene eksempel fram, fordi det var en politifullmektig - en rettens håndhever - som hadde begått det som vel må betegnes for et tyveri - uten at han er trukket til ansvar herfor, til tross for at det ble anmeldt.",

c) ved i sin pamflett "Folkedommen over rettssvikerne" s. 52 å ha skrevet: "Noe av det verste ved disse provokatorhistorier er kanskje at folk er blitt straffet, fordi de er blitt narret til å hjelpe landssvikavdelingens provokatører. En provokatør - har f.eks. utgitt seg for å være flyktning og er kommet for å be om hjelp. Politiet, som har satt det hele i scene, sørger så for å få den barmhjertige samaritan dømt. Dette er justismord.",

d) ved å ha innsendt til inntagelse i avisen "8. Mai" for 19/12 1949 nr. 25 en artikkel under titelen: "Somdalen hevder at L'Abbe-Lund sto i forbindelse med det tyske sikkerhetspoliti", og i hvilken artikkel det bl.a. heter: "Sammen med pfm. Blekestad skal han ha deltatt i forfølgelsen av 2 russiske flyktninger på Lillehammer", og til slutt heter det i artikkelen bl.a.: "Etter kapitulasjonen har jeg 3 ganger forklart meg angående en politifullmektig

Blekestad samt L'Abèe-Lund. Jeg har gjengitt en uttalelse fra Willy Køstinger (Køstinger tilhørte sipo i Oslo IV N og ble høsten 1947 sendt til Tyskland) om at L'Abèe-Lund og Blekestad hadde forbindelse med sipo på Lillehammer. Køstinger uttalte nemlig, at Blekestad og L'Abèe-Lund en gang under krigen hadde henvendt seg til Krüger angående 2 russere, som hadde flyktet fra en eller annen leir. En av de 2 nevnte hadde ringt til Køstinger, mens den andre hadde reist i bil til sipos tilholdssted og hentet mannskap. Russerne ble forfulgt, og den ene ble visstnok skutt - mens den andre kom seg vekk.",

e) ved i sin pamflett "Folkedommen over rettsvikernes" s. 19 å ha skrevet: "8. Mai" for den 19/12 1949 inneholder en ny graverende beskyldning mot L'Abèe-Lund. Redaksjonen støtter seg til en rapport (dok. 35 B) fra Somdalen. Somdalen sier i denne at han har funnet det besynderlig at L'Abèe-Lund ikke har gjort noe forsøk på å gjendrive hans beskyldning om at politiinspektøren har vært med på å melde 2 russere, som var flyktet, til tyskerne.",

f) ved i sin pamflett "Folkedommen over rettsvikernes" s. 22 - 23 under sin omtale av "Bostyrernes ulovlige disposisjoner" å ha skrevet: "I denne forbindelse skal jeg bare peke på et av de mange tusen minnesmerker, som Erstatningsdirektoratet har reist seg i denne tiden, og som vil bevare direktoratets og bostyrernes herjende framferd i almenhetens minne for all framtid. Jeg sikter til de forføyninger, som ble truffet overfor den 80 år gamle general-konsul Ditrich Hildisch. At oppgjøret har fremskyndet så vel Hildisch` som hans hustrus død er ikke for meget sagt. Den behandling som ble gitt denne gamle hedersmann, som hadde innlagt seg så store fortjenester av norsk industriliv, var av den art at hans siste leveår ble til et helvete. - Fru Hildisch hadde ikke vært medlem av NS. Fruens formue - som til dels var ervervet som særeie for 50 år siden - var helt ulovlig blitt beslaglagt av de norske oppgjørsmyndigheter og hun ble behandlet som et av de vanlige NS-ofre. Etter det

som generalkonsul Hildisch og hans familie måtte gjennomgå, står hans bostyrer, h.r.advokat Gunnar Mellbye, i alle NS-folks øyne som en av de mest hensynsløse innen bostyrernes lite tiltalende gruppe."

g) ved å ha skrevet en artikkel i "8. Mai" for 30/9 1949 nr. 18 under titelen: "Generaldirektør Dietrich Hildisch", i hvilken artikkel det bl.a. heter: "Hildisch var en av de første, som hjemmestyrkene kastet seg over i mai-dagene 1945. Hans arrestasjon ble foretatt på en så brutal måte at det ikke er til å beskrive. Her skal kun nevnes at han ble trukket opp på en åpen lastebil - spyttet på i ansiktet og under langsom kjøring fikk mobben i gaten anledning til å håne og skjelle ham ut. Hildisch ble ført til Møllergt. 19 og der fikk han bl.a. 2 voldsomme spark i maven, som forårsaket at han fikk dobbeltsidig lyskebrokk.

I de første måneder etter frigjøringen ble det av de øverste myndigheter bestemt at kostregulativet for landssvikfangene skulle r e d u s e r e s - betydelig under det norske regulativ som ble benyttet for politiske fanger under okkupasjonen. Denne reduksjon ble gjort så grundig og brutalt at det ble hungerterror. Maten kom ofte pakket i kasser, som hadde vært benyttet til revefôr. Ethvert menneske må kunne forstå at det å sette en syk olding på en slik kost, som foran nevnt, var ensbetydende med å tilføye ham et ulivsår, som senere ikke kunne leges. Hildisch var en sværbygget, kraftig mann, som ved arrestasjonen veide over 100 kg. Da han etter 2 års fangenskap endelig ble løslatt, veide han ca. 52 kg. Denne kolossale avmagring gir et klart bilde av hva denne gamle syke mann må ha gjennomgått av lidelser i det foreldede fengsel i Møllergt. 19.

Hertil kom så den sjelelige tortur han ble utsatt for. Hans villa på Drammensveien ble solgt og revet ned og det ble bygget nye hus på tomten. Hans verdifulle innbo ble delvis stjålet og solgt. Døden ble fremskyndet eller enndog direkte forårsaket av den barbariske behandling han legemlig og psykisk ble utsatt for av den norske rettsstat.

Hans såkalte bobestyrer nektet ham i lang tid penger til underhold. Han ble sågar nektet bidrag til kjøp av legemidler.",

II. straffelovens § 247.

for i ord eller handling å ha opptrått på en måte som er egnet til å skade en annens gode navn og rykte eller til å utsette ham for hat ringeakt eller tap av den for hans stilling eller næring fornødne tillit, eller å ha medvirket hertil,

a) ved i sin bok "Utrolig, men sant" s. 195 å ha skrevet følgende:

"Tenk bare på hvorledes nedenstående lederartikkel i ukeavisen "Selbyggen" den 13/3-1942 må ha virket på leserne; den lød slik:

HVA VENTER DE PÅ

"Vi vil vente og se er det mange mennesker som sier idag, når det er spørsmål om å ta stilling til vår FØRERS krav om å gå aktivt inn for det nye Norge.

Hva er det da vi vil vente på? Det er da sagt fra så tydelig som det kan gjøres at Norges fremtid er knyttet til Nasjonal Samling. Og hva er det da NS vil, som en del mennesker ikke kan slutte opp om?

Det er uverdigg for nordmenn å vente med å ta standpunkt her. Nettopp nu har fedrelandet bruk for deg."

En bedre artikkel kunne neppe Goebbels ha skrevet for å fremme sitt mål. Men denne artikkel var som nevnt en leder-artikkel og den ansvarlige redaktør var advokat P.A. Meland, Stjørdal. Etter frigjøringen er advokat Meland blitt statsadvokat og aktor i landssviksaker, og nå sitter han vel og dømmer passive N.S.medlemmer til straff, bøter og inndragning samt tap av stilling og borgerlige rettigheter. Disse mennesker - som nu kalles for landsforredere - har kanskje advokat Meland ved sin artikkel forledet til å melde seg inn i N.S.",

b) ved i sin pamflett "Folkedommen over rettssvikkerne" s. 16 - 17 å ha skrevet:

"I samme bok ("Utrolig, men sant") anklaget jeg

høyesterettsadvokat P. A. Meland i Stjørdal for å ha oppfordret leserne av avisen "Selbyggen" - som Meland eide og redigerte - til å melde seg inn i Nasjonal Samling. Ja,-han oppfordret endog leserne til å tegne bidrag til NS-formål. Sommeren 1949 oppfordret rådmann Kobbe i Trondheim advokat Meland å renvaske seg. Herr Meland svarte at jeg var anmeldt for injurier. Langt om lenge hørte jeg at saken skulle granskes; men etter at politiet hadde fått se mine beviser - og fått stadfestet disse ved å lese "Selbyggen" på Universitetsbiblioteket - har jeg ikke hørt noe mer. Meland er blitt statsadvokat i Sør-Trøndelag etter først i flere år å ha fungert som statsadvokat i landssviksaker, og en må ha grunn til å tro at han i den egenskap har stått som anklager overfor kvinner og menn som i god tro hadde fulgt hans egen oppfordring til innmelding i NS. En av lederne for Norsk artikkeltjeneste under okkupasjonen er blitt avhørt av politiet. Han kan ikke huske at N.A.T. noensinne har sendt "Selbyggen" en slik artikkel som den Meland har inntatt i sin avis. Han har likeså opplyst til politiet at N.A.T. i 1942 ikke tvang noen til å ta inn de artikler som ble sendt ut til landets aviser. Hvis så var skjedd, må det jo være klart at denne samme artikkel ville ha stått i mange av landets aviser, men det har den ikke gjort etter ^{hva}en har kunnet bringe i erfaring.

Jeg gjentar med dette min tidligere beskyldning, idet jeg mener at enten må jeg settes under tiltale for injurier slik at forholdet kan bli rettslig belyst, eller også må Meland trekkes til ansvar for sin lederartikkel. Domstolene dommer selv de mest passive NS-medlemmer som landsforredere. I samsvar hermed må vel også den dommes som ivrer for medlemskap. I ethvert fall hevder lagmann Solem i sin kommentar til landssvikanordningen at oppfordring til medlemstegning hører til de "alvorligere" forbrytelser på området. Gjelder ikke landssvikloven også for statsadvokater ?,

c) ved i sin bok "Utrolig, men sant" s. 246 - 247 å ha skrevet følgende:

"Da jeg sommeren 1945 på Ilebu første gang møtte i

- 7 -

en forhørsrett, ble jeg helt rystet over dommernes opptreden. Jeg fikk ikke anledning til å forklare meg muntlig og mitt skrevne innlegg nektet han å lese. Hele komedien med fengslingskjennelsen ble - som avisene så betegnende skrev - ordnet på løpende bånd.

Jeg sa den gang rett ut til 2 forhørsdommere at jeg hadde følelsen av å være like rettløs som de ulykkelige ofre for den franske revolusjons domsapparat. Den gang rådet jakobineren, teologen, redselsmannen, politimester Fouchè, som fengslet og dømte sine ofre. Det var han og hans lakeier som hadde makten og dermed også "retten" i sine hender. I "rettsstaten" Norge har det etter min mening hersket liknende forhold etter frigjøringen, og til støtte for dette syn vil jeg referere et brev av 18/3-1946 fra en av våre kjente høyesterettsadvokater til Oslo Forhørsrett (Landssvikadvokaten): "Jeg henstiller inntrengende til Forhørsretten å gjennomgå sakens dokumenter, for den tar standpunkt til politiets begjæring om fortsatt å holde ingeniør X i fengslig forvaring. Forholdet er nemlig det at sakens dokumenter ikke ble gjennomgått for kjennelsen om fengslig forvaring ble avsagt på Ilebu 14. f.m., tross min protest og henstilling om å få gå gjennom siktelsens enkelte punkter og X's forklaring.

De eneste dokumenter dommeren leste for han på stedet avsa sin fengslingskjennelse var den FALSKE politi-rapport av 6. august 1941 og den forklaring X avga til politiet etter arrestasjonen den 6. januar (for han fikk vite hva han var arrestert for.)

.....

Når dommeren kunne avvise mitt ønske om å gå nærmere inn på saken med at han hadde så og så mange ^{saker} (visstnok 12 - 14 stk.) som skulle avgjøres på formiddagen, er det karakteristisk for hvor langt man i denne tid er kommet bort fra den justis som gjaldt i arrestasjoner tidligere: Som om dette skulle være grunn til å berøve en mann friheten for uker framover.. ..

Det var nedstemmende for meg som gammel advokat

å se for en utvikling vårt rettsliv nu har gjennomgått."

Det var dommer Ryen som administrerte dette møte. Hvordan kunne han slik forsømme sin plikt som dommer å granske en sak før han traff sin avgjørelse om fengsling? Hadde han rett til å nekte å høre hva den fengslede hadde å si til siktelsen?

Allerede i den gamle romertid het det: "Audiatur et altera pars", hvilket er utlagt: "Hør også på den annen part."

Jeg fester oppmerksomheten ved at han vesentlig innskrenket seg til å lese den falske politirapport av 6. august 1941.",

d) ved i sin bok "Utrolig, men sant" s. 249 å ha skrevet følgende:

"Overgrepene mot fanger spenner over hele skalaen. Eksempelvis siterer jeg et brev av 8. mai 1946 fra en høyesterettsadvokat i Oslo. Dette brev ble sendt til Påtalemyndighet, Rikspolitisjef og Riksadvokat. Tviler noen biskop eller juridisk professor på riktigheten av det jeg opplyser, vil navnene og videre opplysninger straks bli gitt på henvendelse fra henholdsvis samvittighetens og rettens voktere.

"Min klage gjelder etterforskningen mot i Oslo som er siktet for angiveri, men nekter å være skyldig. (Siktede ble også frikjent senere på dette punkt. Forf. ann.) Av vedlagte bilag vil sees at politiet overfor ham har gjort bruk av:

TRUSLER, SKREMSLER OG SKJERPET FENGSEL,
fordi han ikke ville tilstå eller underskrive en etterforskers rapport.

(Siktede påsto at rapporten var falsk. Forf. ann.)
Noe slikt må ikke tåles i vårt land. Vi skal ikke ha noe som likner annen eller tredje grads forhor i Norge nå lenger etter 7. mai 1945."

Den politifullmektig i landssvikavdelingen som hadde med saken å gjøre, var Onsager. Etterforskerens navn var

Dannevig. Høyesterettsadvokaten som skrev det ovenfor siterte brev, fikk trusler om injuriesoksmål fra politiet, men så vidt vites er dette ennå ikke fremmet.",

e) ved i sin bok "Utrolig, men sant" s. 227 å ha skrevet følgende:

"Da en N.S.fange på et av våre største fengsler sendte bud etter fengslets prest, møtte denne opp med revolveren rettet mot fangen og sa: "Jeg er presten, hva vil De meg?",

f) ved i sin bok "Utrolig, men sant" s. 208 å ha skrevet følgende:

"De oppnevnte "bobestyrere" har ribbet mange N.S.-folk så å si til skinnen og selv herrer som direktor Helge Gleditsch (Ilebu) og byråsjef Nygaard har ikke skammet seg for å kjøpe en N.S.fanges innbo og løsøre underhånden av en bobestyrer (i juli 1945), til tross for at N.S.mannen hverken hadde fått bot eller inndragning.",

III. straffelovens § 130,

for mot bedre vitende offentlig å ha tillagt noen av statsmaktene eller en annen offentlig myndighet handlinger som de ikke har foretatt eller å ha gitt en villedende fremstilling av de omstendigheter, hvorunder eller den måte hvorpå de har handlet eller for å ha fremført de uriktige påstander av grov uaktsomhet i hensikt å skade vedkommende myndighet i det alminnelige omdømme,

a) ved å ha forholdt seg som i tiltalens I c)nevnt,

b) ved å ha forholdt seg som i tiltalens I g)nevnt.

nr. 2, Øyvor Hansson,

IV. prinsipalt: straffelovens § 247, jfr. § 248, subsidiært: straffelovens § 247,

som beskrevet under tiltalens I,

ved å ha skrevet en artikkel i "8. Mai" for 30. september 1949 nr. 18 under titelen "På Lille-Oust", hvor

- 10 -

det bl.a. heter om Dietrich Hildisch: "mishandlet på legeme og sjel, - bestjålet for alt inntil sin personlige garderobe, - beløyet og forhånet, -" og videre om arrestasjonen av Hildisch: "Villdyr som driver den 78-årige "grand seigneur" bort fra sin hustru, "gode nordmenn" som bokstavelig talt trekker ham etter hårene opp på et lastebilplan, mens hans elskede, gamle hustru blir liggende bevisstløs på marken uten å bli tatt hånd om." - Og videre: "Han fortalte meg videre om det vakre hjemmet sitt på Drammensveien, som ble plyndret og jevnet med jorden, om sin tyskfødte hustru som ble ranet for alt (hun var ikke medlem av N.S. og hadde særeie)" og endelig: "om sin eneste sønn som omkom etter en 8 timers appell på Ilebu og hvis lik ble puttet i en sekk,"-

V. straffelovens § 130,

som beskrevet nærmere under tiltalens III,

ved å ha forholdt seg som nærmere beskrevet under tiltalens IV,

nr. 3, Halbostad,

VI. prinsipalt: straffelovens § 247, jfr. § 248,
subsidiært: straffelovens § 247,

som beskrevet under tiltalens I,

ved å ha skrevet en artikkel med titelen "Somdalen hevder at L'Abbe-Lund sto i forbindelse med det tyske sikkerhetspoliti", med innhold som nevnt under tiltalens I d), hvilken artikkel han overleverte til Peter Harsem, som sendte den til redaktøren av "8. Mai", hvor den sto publisert i nr. 25 for 19/12-1949,

nr. 4 Lange,

VII. prinsipalt: straffelovens § 247, jfr. § 248,
subsidiært: straffelovens § 247,

som beskrevet under tiltalens I.

- 11 -

a) ved under pseudonymet "Potemkin" å ha skrevet eller medvirket til avfattelsen av en artikkel med tittelen "Av generalkonsul Hildisch's saga I" som han innsendte til "8. Mai", hvor den ble inntatt i nr. 7 for mandag 20. februar 1950 og hvor det bl.a. heter under omtale av Erstatningsdirektoratet og tilsynsmannen: "Han satt i 2 år på enecelle. Hans hjem, Drammensveien 61 var, mens han satt i fengsel og uten at hans sak var blitt reist ved domstol, enn si avgjort og uten hans eller hans families samtykke - revet ned med tjenerbolig og garasje. Skyldtes den i en såkalt rettsstat eksemPELLØSE nedrivning av en fengslet og komplett vergeløs gammel mams hus at man ville skjule at det på forhånd var tomt - ja plyndret for sine kunstgjenstander og innbo? Ja, det er grunn til å anta det. Etterpå oppfører man ved et "konsortium" på tomten 3, 5-etasjes aksjegårder med store underjordiske garasjer - alt dette skal Erstatningsdirektoratet og Hildisch-boernes såkalt tilsynsmann, h.r.advokat Gunnar Mellbye, hans fullmektig, o.r.sakfører Nergaard og flere andre, i detalj bli konfrontert med i denne fremstilling,

b) ved å ha skrevet en artikkel om generalkonsul Hildisch som han i slutten av februar 1950 sendte til redaktøren av "8. Mai", Nils Vikdal, for at den skulle inntas der og hvor det bl.a. heter: "Tilsynsmannen i Hildisch-boene, advokat Gunnar Mellbye v/ o.r.sakfører Olaf Nergaard leiet A/S Premier-Is bort til sin onkel, direktør Sverre Nergaard i Banan-Mathiesen. Den fra høyeste hold utstedte parole var jo at alle antatte "landssvikere" var konkurs og så godt som levende døde. Eiendomsretten gjaldt ikke for dem og så sikker var den retts- og nasjonalbevisste "beau monde" at gammel god norsk lov og rett ikke gjaldt for Hildisch-familien at man med assistanse av bobestyrer Gunnar Mellbye og Erstatningsdirektoratet begynte å disponere Drammensveien 61, som om eieren ikke eksisterte. Salget ble foretatt uten noe som helst samtykke av eieren, uten at generalkonsul Hildisch var dømt, hva han aldri ble, uten off. tvangsauksjon, uten kunngjøring. Inntil

annet blir opplyst, står tilsynsmannen i Hildisch-boene, h.r.advokat Gunnar Mellbye, Tollbodgt. 32 som eneansvarlig sammen med Erstatningsdirektoratet, for dette i Norge eksempelløse slag mot gammel rettsskikk. En slik opptreden hadde selvsagt ikke vært mulig, hvis ikke pressen i agitatorisk øyemed systematisk hadde fordreiet kjensgjerninger og hisset til hat mot de vergeløse. Fra å prestere en udåd i det dunkle ved salget av 61 gikk man ved nedrivningen av huset m.v. i oktober - november 1946 over i åpen aksjon. Å rive ned et hus under disse omstendigheter er en utilbørlighet uten sidestykke. Foroverne vil bli husket meget lenge i Norges uretts historie.

Er det ikke nå på tide at det offentlige setter seg i sving for å granske denne graverende sak for å bringe på det rene, hvilket rettsgrunnlag advokat Mellbye og Erstatningsdirektoratet mener å stå på? I stedet for å granske, arrestere og sjikanere de menn og den avis som bringer disse selsomme fakta til offentlighetens kunnskap, bør man nå på kriminalteknisk basis etterforske de menn og institusjoner, som har ført an i tilintetgjørelsen av Dietrich Hildisch, hans hustrus og ^{hans} arvingers eksistens og formue.",

c) ved under pseudonymet "Potemkin" å ha skrevet en artikkel med titelen "Av generalkonsul Hildisch' saga III" som han innsendte til "8. Mai", hvor den ble inntatt i nr. 19 for onsdag 24/5 1950 og hvor det bl.a. heter i overskriften: "Hildisch' herskapelige eiendom, - Drammensveien 61, solgt og revet uten hans samtykke. Inntil annet blir opplyst, står tilsynsmannen i Hildisch-boene som eneansvarlig. Å rive ned et hus under slike omstendigheter er en uhyrlighet uten like," og hvor det under omtalen av Erstatningsdirektoratet og tilsynsmannen, h.r.advokat Gunnar Mellbye bl.a. heter: "Tilsynsmannen i Hildisch-boene, h.r.advokat Gunnar Mellbyes fullmektig, o.r.sakfører Olaf Nergaard leiet angivelig A/S Premier-Is bort til sin onkel Sverre Nergaard i Banan-Mathiesen.

Den fra høyeste hold utstedte parole var at alle

antatte landssvikere var konkurs. Eiendomsretten gjaldt åpenbart ikke for dem og så sikker var den retts- og nasjonalbevisste "beau monde" i Oslo på at gammel norsk lov og rett ikke gjaldt for Hildisch-familien at man med assistanse av bostyrer Gunnar Mellbye og Erstatningsdirektoratet begynte å disponere Drammensveien 61, som om eieren ikke eksisterte. Det grovste var jo i god tid ordnet bak kulissene. Den 14. mai 1946 anmeldte o.r.sakfører Erling Simensen på vegne av Drammensveien 61" dette skjønne selskap til Handelsregistret. Formålet var "innkjøp, bebyggelse, drift og eventuelt salg" av Drammensveien 61 og Gabelsgt. 12, Oslo. Aksjekapitalen er på kr. 12.000.-, fullt innbetalt og lydende på navn. (Og hvilke navn?) Salget ble foretatt uten noe som helst samtykke av den fengslede eieren, uten at generallensmann Hildisch var dømt, hva han aldri ble, uten offentlig tvangsauksjon, uten kunngjøring. Inntil annet blir opplyst, står tilsynsmannen i Hildisch-boene, her advokat Gunnar Mellbye, Tollbodgt. 32, Oslo som eneansvarlig sammen med Erstatningsdirektoratet for dette i Norge eksempellose slag mot gammel rettskikk. En slik opptreden hadde selvsagt ikke vært mulig, hvis ikke pressen i agitatorisk og med systematisk hadde fordreiet kjensgjerninger og hisset til hat mot de vergeløse.

Fra å prestere en udåd i det dunkle ved salget av 61 gikk man ved nedrivningen av huset m.v. i oktober - november 1946 over i åpen aksjon. Å rive ned et hus under disse omstendigheter er en utilbørlighet uten sidestykke.

Er det ikke nå på tide at det offentlige setter seg i sving for å granske denne graverende sak for å bringe på det rene, hvilket rettsgrunnlag herr Mellbye og Erstatningsdirektoratet mener å stå på? Istedenfor å granske, arrestere og sjikanere de menn og den avis som bringer disse selsomme fakta til offentlighetens kunnskap, bør man nå på kriminalteknisk basis etterforske de menn og de institusjoner, som har fort en i tilintetgjørelsen av Dietrich Hildisch, hans hustrus og hans arvingers eksistens og formue.

.....

Det forhold at man har vært i fengslet, udmatt, syk, gammel manns hustrus liv er uttalt - etter at man har båret det for kunstsatter og innbe - et slikt forhold truer hele vår rettsorden. Hvis det da i det hele tatt er noe igjen av den? Det er ikke denne avis og de menn som bringer dette forhold frem, som truer rettsordenen her i landet. Tvert imot:",

nr. 5, Vikdal,

VIII. prinsipalt: straffelovens § 247, jfr. § 248,
subsidiært: straffelovens § 247,

som beskrevet under tiltalens I,

ved i Kristiansund N som ansvarlig redaktør av "8. Mai" å ha latt innta i sin avis følgende artikler:

a) den 30. september 1949 en artikkel skrevet av tiltalte Hansson med overskriften: "Generalkonsul Dietrich Hildisch", alt som beskrevet for tiltalte nr. 1 under tiltalens I g),

b) den 30/9 1949 en artikkel skrevet av tiltalte Øyvor Hansson under overskriften: "På Lille-Oust", alt som beskrevet for tiltalte nr. 2 under tiltalens IV,

c) den 19/12-1949 en artikkel skrevet av tiltalte Halbestad under overskriften: "Søndalen hevder at E. Abbe-Lund sto i forbindelse med det tyske sikkerhetspoliti", alt som beskrevet for tiltalte nr. 1 under tiltalens I d),

d) den 20/2-1950 en artikkel skrevet av tiltalte Lange under overskriften: "Av generalkonsul Hildisch` saga I", alt som beskrevet for tiltalte Lange-under tiltalens VII a),

IX. straffelovens § 130.

som beskrevet under tiltalens III,

ved å ha forholdt seg som nærmere beskrevet under tiltalens VIII a) og b),

nr. 6, Arntzen,

X. prinsipalt: straffelovens § 247, jfr. § 248,
subsidiært: straffelovens § 247,

som under tiltalens I nærmere beskrevet,

- 15 -

ved i Kristiansund N som ansvarlig redaktør av "8. Mai" å ha latt innta i sin avis for onsdag 24. mai 1950 en artikkel med titelen "Av generalkonsul Hildisch' saga III", skrevet av tiltalte Lange, alt som beskrevet for tiltalte Lange under tiltalens VII c).

Det vil bli nedlagt påstand på så vel straff som mortifikasjon av samtlige de beskyldninger som er nevnt ovenfor og som går inn under strl. § 247, jfr. § 248, eller strl. § 247. Videre vil det bli nedlagt påstand på erstatning og oppreisning til de fornærmede, likesom Harsems bøker "Utrolig, men sant" og "Folkedommen over rettssvikerne" vil bli påstått inndratt. Endelig vil det bli nedlagt påstand på at de tiltalte tilpliktet å betale de fornærmede et beløp til bestridelse av omkostningene ved kunngjørelse i en eller flere offentlige tidender enten av domsslutningen alene eller av denne i forbindelse med domsgrunnene.

Tiltalen er reist etter Riksadvokatens ordre.

Som forsvarer for nr. 1 er oppnevnt herr o.r.sakfører

Halfdan Fyhn,

som forsvarer for 2, 3 og 4 herr h.r.advokat Gunnar Eriksen og

som forsvarer for nr. 5 og 6 herr h.r.advokat Albert Wiesener.

O s l o , den 22. oktober 1951.

L. J. Dorenfeldt (sign.)

